

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΥΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΪΖΑΚ ΝΟΡΜΑΔ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

‘Ο ήλιος βασιλεύει... ‘Η δύση ήταν βουτηγμένη στο χουσαφι... Μέσα σ’ ένα μικρό, χαριτωμένο σπατάκι που βρισκόταν στην άκρη του χωριού, όλη η οικογένεια χαίροταν και πανηγύριζε... ‘Αφορώ της ξεχωριστής ειδημίας τον ήταν ότι ο ώραιος Ραϊμόνδος, ο μοναχικός γιος της χήρας Φεναστρόν, που όλοι τον εθελοφύσαν σκοτωμένο στον πόλεμο ή αιχμάλωτο στα χέρια των εχθρών, επρόκειτο να γιορτάσει, επί τέλους, στην πατρίδα του.

‘Ο Ραϊμόνδος ήταν ένας υπηλδύσιμος νέος, με αρρενωπή όμορφα και άγεροχο παράστημα, που θάκανε πολλές κοπέλλες να τον επιθυμούσαν για άντρα τους.

Καθώς ξέφυγε τώρα στο χωριό του, ανάστανε αγόσταγα το δροσερό αέρα γύρω του και νόμιζε πως έβλεπε το πρόσωπο της αλησμόνητης μητέρας του και άνοιγε τα κάλωσριάματα της Μάρθας, της αγαπημένης αρραβωνιαστικιάς του.

‘Ω! Πόσο ήταν ευτυχισμένος και πόσο χαρόταν με την τελευταία αυτή άνάμησι! Νόμιζε πως ήχοσε ακόμα στ’ αυτιά του ή φράσι που του είχε πει άλλοτε, κατά την ημέρα του άποχωρισμού τους:

— Ραϊμόνδε μου, σέ αγαπάω και θά σέ αγαπάω πάντα!... Θά σέ περιμένω όσο κι’ αν άργήσης και σου όραζόμια ότι δεν θά πάρω άντρα άλλον από σένα...

‘Όταν αντίκρινε από μακριά τα έρεϊλια της μονής του αγίου Βερτράνδου, ο Ραϊμόνδος θμηθήκε με μιá γλυκειά νοσταλγία τους μακρινούς περιλάτους που έκανε μαζί με τη μηρητή του κάτω από τις κηλές φίλερές κι’ η καρδιά του άρχισε να χτυπά από μιá τρυφερή συγκίνηση.

‘Αμα είδε σέ λίγο το καμπαναριό της εκκλησίας, του ήρθε ή διάθεσι να επιταχίση το βήμα και όταν έφτασε έξω από το πατρικό του σπίτι χτύπησε την πόρτα με τρεμάμενο χέρι και περίμενε.

Τί είχε συμβή τάχα από την εποχή της άναχωρήσεώς του; ‘Η μητέρα του ζούσε ή είχε πεθάνει στο μεταξύ; Τό σπίτι αυτό ήταν δικό τους ή μήπως είχε περιέλθει σέ κανέναν άλλον;

Δέν ήξερε τίποτε άπολύτως. Μόλις άποδιβάστηκε στην ‘Αφρική με τον ύπόλοιτο στρατό, προχώρησε προς τό έσωτερικό, όπου πολέμησε, πληγώθηκε και στο —έλος γιαιρεύτηκε. ‘Υστερα όμως από λίγον καιρό προσεβλήθη από έναν τυχερό κακοήθους μορφής, ο όποιος τον έφοριζε στο κρεβάτι και παρά λίγο να τον στείλη στον άλλον κόσμο.

Κατά τό διάστημα αυτό πέρασε από μιá κρίσι τόσο μεγάλη, ώστε έχασε τά λογικά του και έχανε δύο χρόνια όσωπου να τό ξανάβη. Κάποιος μάγος ή μάγισσά, στον όποιον ο Ραϊμόνδος είχε προσφέρει άλλοτε μιá σπουδαία εκδούλευσι, κατώρθωσε τέλος να τον γιαιρεύη με κάτι φάρμακα, που μονάχα αυτός τά ήξερε.

‘Η χήρα Φεναστρόν, μόλις είδε τό παιδί της, συγκινήθηκε τόσο πολύ, ώστε έπεσε κάτω λιπόθυμη.

‘Όταν πινήλθε, τον έπήρε στην άγκαλιά της

και τον έπνιξε στα φιλιá. ‘Ο νέος, αφού υπέμεινε τις πρώτες θερμές διαχύσεις της μητέρας του, την ρώτησε για την αρραβωνιαστικιά του, τη Μάρθα.

Στά λόγια του αυτά ή χήρα Φεναστρόν έκαστούρισε και του άποκρίθηκε με άργη και σοβαρή φρονί:

— Γιαέ μου, πρέπει να πάσης παιά να τη συλλογιέσαι... ‘Η Μάρθα είνε πεθαμένη για σένα...

‘Ο νέος στην άρχη έμεινε άλλος. ‘Επειτα φώναξε με άγωνία:

— ‘Ω, πές μου, μητέρα, για τ’ όνομα του Θεού, πές μου τί συμβαίνει... Σέ ίκετένω, λυτήσου με... Τί δυστύχημα φοβερό την βρήκε; Μίλησέ μου...

— Γιαέ μου, ή Μάρθα έξηχσε την ύποσχεσι της και μεθάριο παντρείεται...

Στην κερανοβόλο αυτή είδησι, ο Ραϊμόνδος έκλονίστηκε, έτοιμος να σωριστή κάτω. Μά συγκρατήθηκε, κατώρθωσε να σταθή στα πόδια του και διευθίνθηκε μηχανικά προς τό δωμάτιό του.

‘Η μητέρα του, ανήσυχη, θέλησε να τον ακολουθήση, εκείνος όμως την έμπόδισε με μιá επιβλητική χειρονομία. Μπαίνοντας ύστερα στο δωμάτιό του, που είχε να τό δη πέντε χρόνια, έκλεισε πίσω του την πόρτα.

‘Επεσε άπάνω σ’ ένα κάθισμα και χωρίς να είχη ούτ’ ένα βλέμμα στα άντιείμενα που τον έπιστοιχίζαν, έβαλε τό κεφάλι του μέσ’ στα χέρια του κι’ άρχισε να συλλογιέται... να συλλογιέται...

Τό παλάτι των όνειρων του γκρεμίστηκε άξαφνα και μετεβλήθη σέ συντομήματα. ‘Η γυναίκα εκείνη, για την όποιαν ήταν πρόθυμος να θυσιάση και τη ζωή του, δέν ήταν παρά μιá άθλια έπίορνη, μιá ψεύτρα, μιá άπιστη...

— ‘Αχ! γιατί να μη μείνω ως τό τέλος τρελλός! φώναξε κλαίγοντας σάν μικρό παιδί. Γιατί να μη σιωτώω στον πόλεμο; Γιατί να ζώ ακόμα;...

Τά δάκρυά του έτρεχαν σάν βροσί από τά μάτια του...

Τό βράδυ άρνιθήκε να δευτήση μαζί με τους δικούς του. Τό πρωί όμως της ακόλουθης ημέρας σηκώθηκε κάπως έλαφρομένος από τό άφθονα δάκρυα, που είχε χύσει όλη τη νύχτα, και καλημέρησε τη μητέρα του ήσυχος και γαλήνιος.

Τό άντόγνωμο βγήκε έξω κι’ άντάμωσε πολλούς γνωστούς του, που τον έξανάιδαν με χαρά, ύστερα από τόσα χρόνια που έλειπε. Μίλησε μαζί τους άρεκά κι’ κοντά τους ένοιωσε τον έαυτό του λιτωμένον από κάθε στενωχώρια...

Τό βράδυ όλοι οι συγγενείς και φίλοι του μαζεύτηκαν στο μικρό του σπατάκι για να γιορτάσουν τό γυρισμό του. ‘Ο Ραϊμόνδος φανόταν ύπεροδικά χαρούμενος και τους δηγόταν με άποράμλλη δρεξι τις περιπέτειες της έκστρατείας, καθώς και τις στερησεις και τις κακοτυχίες, που είχε περάσει. ‘Η μητέρα του, βλέποντάς τον έτσι εϊθιμο και ξένοιαστο, π-

στενε καθ' ο γυνώ της είχε ξεχάσει πιά δλότιστα τή Μάρθα.
 'Επί τέλους ημείρωσε κι' ή μέρα που είχε όριστεί για τώ γάμο τής παλῆς άραβωνιστικής του. Λίγο πριν από τώ μεσημέρι ο Ραϊμόνδος φώρεσε μαύρα ροίχα και χροιάς νά τόν ιδή κανένας ξεγαλε από τόν ταξειδιωτικό αόκκο του ένα υποκίτρινο ύγρο. Τό έκοιψε μέσα στην τσέπη τού γελέκου του και βγήκε έξω.

Μπροστά στην έγκλησή του είχε συγκεντρωθή πολύ πλήθος. 'Ο νέος με μεγάλη δυσκολία καθόθησε νά προχωρήσει μέσα στο ναό. Διάλεξε μιá θέσι σέ καταφανές μέρος και περίμενε...

Σέ λίγο ένα παρατεταμένο μουγκρητό άνήγγειλε τήν άφιξη τής γαμηλιού ποιητής. 'Ο Ραϊμόνδος ξεβούλωσε με μιá ανεπαίσθητη ρεμουλά τώ φιαλίδιο και τώ κράτησε τώ χέρι του.

— 'Επί τέλους φάνηκε κι' ή νύφη, που έρχοταν ανάμεσα στους συγγενείς της. Ήταν μιá κοπέλλα ξεαιρετικής όμορφιάς, μελαχροινή, λυγρή, με κατακόκκινα μάγουλα και με μάτια, μέσα στα όποια έβλεπε καθρεφτισμένο τόν ούρανο. Τά λαμπρά αυτά μάτια, που σπάζονταν από μαύρες βλεφαρίδες, φαινόταν άνησχα κι' έδειχναν πως κάτι άνευριτόσαν γυρο.

'Όταν ή Μάρθα βρέθηκε τέλος μπρος στό Ραϊμόνδο, κλονίστηκε κι' έγινε κατακίτρινη. Αυτό όμως διήρθεσ μονάχα δύο δευτερόλεπτα και κανένας δέν τώ πρόσεξε.

'Ο Ραϊμόνδος έξέ άλλω, μόλις συνήγησε τώ βλέμμα της, έκλεισε τά μάτια του και νόμισε πως θά σωριάζοταν κάτω. 'Όταν συνήλθε, ή νύφη είχε σταθεί πιά μπρος στό θυσιαστήριο, στό πλευρό τού γαμπρού.

'Όταν ο παπάς, ύστερα από τις πρώτες συνηθισμένες εύχές, άπνιθνε στους δύο μελλονόμους τις τυπικές ερωτήσεις, ή νέα άποκρίθηκε με σταθερά φωνή: «ναί». Τήν ίδια στιγμή ο Ραϊμόνδος έκανε μιá άπειλοπιή χειρονομία και φέρνοντας γρήγορα στά χείλη του τώ φιαλίδιο, κατάπνε τώ περιεχόμενό του με μιá.

'Αμα τελείωσε ή τέλετή, ο γαμπρός πρόσφερε τώ μπράτσο του σέ κείνη που είχε γίνει συντροφίσσα τού βίου του και ή νυφική ποιητή διενδύθηκε προς τήν πόρτα.

'Ενώ όμως οι νεόνυμφοι έπρόκειτο νά περάσουν τώ κατώφλι, ένας γλωμός νέος, όμοιος με φάντασμα, σταμάτησε μπροστά τους άδοχημάντας. Ήταν ο Ραϊμόνδος!...

— Στάσου!... φώναξε στη νύφη με φωνή τρεμάμενη, ύποκαψη, βαρεία. Σταμάτησε, επίορκη γυναίκα!...

'Ο επίορκος τού ναού κί μερικώ άλλω από τούς παριστάμενους θέλησαν νά έπέμβουν και νά τόν άποικαρίουν, αλλά ο Ραϊμόνδος με μιá χειρονομία τούς έκάρφωσε στη θέσι τους. 'Ελευτα γύρισε πάλι στη νύφη και τής ειπε:

— Τι σού έκαμα, κακόγυγα, και μου σπάρφαξε τήν καρδιά; Τίποτε, δέν είν' έτσι; Κι' όμως επί πάτησε τόν δορο σου και με άπαρνήθηκες... Πρώ όλίγο άφαιρησες μπρος στό Θεό δέν θ' άνήκησ παρή μόνο στό σύζυγό σου... 'Ε, λοιπόν, ειπες ψέμματα! Και ξεφύρις γιατί; Γιατί ήσουν από πριν δική μου!...

Οι παριστάμενοι κατελήφθησαν από όργος σ' αυτά του τά λόγια. 'Ο γαμπρός κρατίστηκε τή νύφη κι' άποικακώθησε με φρίκη...

'Η Μάρθα, μπροστά στη γενική αυτή καταραγή, γονάτισε άπάνω στα σκαλοπάτια και έσημξε τά χέρια της σέ μιá ύπερτάτη σιωπηλή έκπαι.

— Ζητάς συγχώρησι; Ξέξακολούθησε ο Ραϊμόνδος με πινυμένη φωνή. Ή προσβολή όμως που μου έκανε, ή λύτη που μου έπροξένησε δέν μου επιτρέπουν καμιά συγκατάβασι. 'Όχι, δέν άξίζει συγχώρησι στους επίορκους...

Αυτή τη στιγμή ο Ραϊμόνδος παρανοιάζε όμη φριζοδή. Κατασπάμψε τώ στόμης του με τά νύχια και από τώ στόμα του έβγαναν αίματομενά άήφοι.

— Πεινώθω!... ειπε σέ λίγο. Ναιώθω νά με κρεμάη τώ όργος τού θανάτου... Τό φαρμάκι που ήμην δέν χωρατεύει!...

'Η Μάρθα άφησε μιá δυνατή κραυγή και θέλησε νά ριχτεί άτάνω του. 'Εκείνος όμως, καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του, τήν έσπρωξε και τήν έδιωξε από κοντά του.

— Φύγε, άπιστη, φύγε!... τής έφώναξε. Μη με άγγίξης και με μολύνης με τά χέρια σου...

Γιά μιá στιγμή σταμάτησε γιατί δέν μπορούσε πιά νά μιλήσει. Κανένας από τώ πλήθος δέν έτοιμώσε νά τόν πλησιάσει... 'Όλοι στέκοταν τραυματίαι και τόν ενότταζαν με όλο, με φρίκη.

Τέλος, σάν νά τόν έσπρωχνε κάποια άνώτερη δύναμη, προχώρησε ένα βήμα και σταματώντας μπρος στη νύφη, που είχε μείνει άναυδή, έπρόφερε τ' ακόλουθα λόγια με φωνή επίσημη και φοραστική:

— Καταραμένη νάσι!... Καταραμένη!...

Δέν μπόρεσε νά πη περισσότερα, γιατί ή άναυχή του κόπηκε. Τό πρό-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΘΡΑΪΟΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

'Η γυναίκες τής 'Αραβίας βάφουν τά δάχτυλα κόκκινα και τά χείλη γαλάζια. Στην Περσία ή γυναίκες χαράσσουν γύρω άπ' τά μάτια τους μιá μαύρη γραμμή με μισογά και στολίζουν τώ πρόσωπό τους με διάφορες ζωγραφικές παραστάσεις.

'Η 'Ιαπωνίδες έξέ άλλω έχουν τή συνήθεια νά έπιχρυσώνουν τά δόντια τους, ή δέ 'Ινδές νά τά βάφουν κόκκινα. Σέ μερικά μέρη τών 'Ινδιών, για νά θεωρηται όραία μιá γυναίκα, πρέπει άπαρτήτως νά έχη τά δόντια της βαμμένα... μαύρα!

'Η γυναίκες κάποιας 'Αφρικανικής φυλής ζωγραφίζουν διάλόηρο τώ σόμα τους με κόκκινο και μαύρο χρώμα. Στη Γροιλανδία βάφουν τά σώματά τους γαλάζια και κόκκινα και πολλές ράβουν στό δέρμα τους διάφορες χρωματιστές κλωστές χάριν στολισμού.

Στη Νέα Ζηλανδία ή γυναίκες προσφέρουν στό σόμα τους διάφορους μάλλωπας, τούς όποιους προσπαθούν νά διατηρήσουν σέ διατήρη τή ζωή και τούς θεωρούν ως ξεάριετα κοσμήματα. Ή γυναίκες αϊτόν τών μερών ύφιστανται και άλλω χειρότερο άσφωτηρισμού. 'Όταν είνε μακρές, ή γονείς τους τούς κόβουν τώ μακρό δάχτυλό τους στό δεύτερο κόμμη.

Στην Περσία άλλωτε ως ένα από τά στοιχεία τής γυναικείας καλλώνης έθεωρείτο και ή κυρτή μύτη. Στη Σομαλία επίσης κάθε μητέρας φροντίζει νά καταστήσει τή μύτη τής κόρης της πεπεσομένη, γιατί ή πλακουτσωμένης εκεί θεωρούνται... καλλονές!

Οι σημερινοί Πέσσοι τρέφουν ιδιαίτερα άποστροφή προς τώ ξανθώ μαλλιά, τά όποια αντίθετος θαμιάζουν οι Τορκοί. Στην Κίνα τά μάτια που έχουν μεγαλύτερη έκτίμησι είνε τά μακρά και στρωγυλά.

Στην 'Αφρική καλλονές θεωρούνται ως επί τώ πλείστον όσες έχουν μικρά μάτια, παχειά χείλη, πλατιά κυρστή μύτη και, φυσικά, κατάμαυρο δέρμα. Στη Νέα Γουινέα έχουν τή συνήθεια νά τρυπούν τή μύτη τών κοριτσιών και νά περνούν από κεί ένα μεγάλο κομμάτι από έξλω ή κόκκαλο για στολίδι.

Στη βορειοδυτική άκτή τής 'Αφρικής, όταν μεγαλώσουν τά κορίτσια, οι γονείς τών άνοίγουν στό κάτω χέλιος τών μα άντηνί μύκους πλέον τών δύο δακτύλων και τή γεμίζουν με τάτωμα από έξλω.

'Όσο για τις Εύρωπαιές, έχουν κι' αυτές, ως γνωστόν, πολλούς τρόπους για νά παρμωμοφώνουν τώ πρόσωπό τους και

νά τώ κάνουν οσητή χαλαμινία.

ΔΙΠ' ΔΙΠ' ΟΛΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Στην 'Αμερική πρόκειται νά διεξαχθή προσεχώς μιá περιεργή δική, όπως άλλωστε είνε και ή περισσότερες δικές που γίνονται εκεί. Πρόκειται περί δύο νέων, οι όποιοι, ενώ ήσαν άραβωνισμένοι και έπρόκειτο νά παντρευθούν, διέλθουν άποτόμως τις σχέσεις τών. Ή διακοπή αυτή όφείλεται στο ότι ή μηνηστή άνεκάληψε ότι ο φίλος της είνε τριανταδυό χρονών, ενώ της είχε δηλώσει πως ήταν μόνο είκοσιπέντε. 'Εκείνος έξέ άλλω ζητεί ως άποζημίωσι 50.000 δολάρια, τά όποια ισχυρίζεται ότι έδαπάνησε προς αγοράν δώρων για τήν άραβωνιστική του.

σπού του, που είχε γίνει κατάμαυρο, συνεσπασθή άπότομα κι' ο δικαστιχόμενος νέος άπλώνοντας τά χέρια του σωριάζτηκε κάτω.

'Η Μάρθα έτρεξε κοντά του, γονάτισε πλάι του και τόν άγκάλμισε.

Τό παρμωμοφωμένο πρόσωπο τού Ραϊμόνδου είχε γίνει άγνωστο πείω. Ή τριχές τής κεφαλής του είχαν άσπρσει από τή φουρηρί άγονία.

Τότε ή Μάρθα έφριξε μιá κραυγή σπαρακτική, μιá κραυγή άπελοπισμένη κι' άρχισε νά χοροπηδά τραγοιδώντας και χαχανίζοντας. Έλεγε τρελλάθη. Ή κατάρα τού νεκρού είχε πάσει!...

'Εσχισε τώ νυφικό της πέλο κι' άρχισε νά τρέχη προς τούς άγρούς....

'Απ' τώ βαρυσυννεφισμένο ούρανό έπεφταν τώρα χοντρές σταγόνες βροχής... 'Ενας κεραυνός έπεσε κοντά της, καθώς περνούσε... Μά αυτή, άδιάφορη προς ό,τι γινόταν γύρω της, έξακολούθησε νά τρέχη, νά τρέχη, ξεφρονίζοντας τρελλά, άγρια, άτελειπμένα!...

ZAK NOPMAA

"Ενας κεραυνός έπεσε κοντά της, καθώς περνούσε..."

